

a co do účelnosti nezbytnou potřebu. Vzhledem k zodpovídání se obžalovaného a k údaji svědkyně Anny M-ové u četnictva měl se proto nalézací soud vypořádati případným způsobem s námitkou, že obžalovaný zamýšlel chlapce jen potrestati nebo postrašiti za krádež ovoce, pokud se týče, že chtěl zjistiti pravdivost jeho údaje, že ovoce dostal od hlídače, a měl posuzovati čin stěžovatelův i s hlediska pouhého zlého nakládání, provázeného lehkým uškozením na těle, přihlížeje k nevhodnosti a ke špatnosti činu, k velikosti a k povaze ublížení a k vlastnosti osoby, které bylo ublíženo (§ 412 tr. zák.). Nalézací soud měl při tom vzíti v úvahu, že od místa, kde obžalovaný hoch přistihl, a od stromu, kde ho uvázal, bylo jen nedaleko do dvora, kdež mohla býti totožnost chlapcova snadno zjištěna, a měl uvažovati, zda intenzita použitého násilí byla vhodným prostředkem k dosažení cíle, obžalovaným podle jeho zodpovídání se zamýšleného. Úvahy ty byly by pak ve svých důsledcích ho vedly k dalšímu rozboru a úsudku, zda (a proč) snad obžalovaný přece jen nezamýšlel zasáhnouti v osobní svobodu Jana P-a, ve svobodu jeho volného pohybu, zda mohl nebo musil si býti vědom při svém činu, provedeném snad z jiného úmyslu, že protiprávně zasahuje v tuto svobodu a že hoch může jeho jednání pociťovati (pociťuje) i jako takovou újmu. Rozsudek nepřihlíží k oněm námitkám, neuvádí vůbec důvody, proč dochází k přesvědčení o zlém úmyslu a o vědomí obžalovaného ve směru zločinu podle § 93 tr. zák., ohledně subjektivní stránky zločinu nezjišťuje skutkově řečené podstatné náležitosti, nýbrž spokojuje se pouhou citací zákona; trpí proto zmatkem neúplnosti a nedostatkem důvodů podle § 281 čís. 5 tr. ř.

Čís. 3867.

Jest vyloučeno, by týž trestný čin byl spáchán úmyslně (§ 197 tr. zák., § 205 a) tr. zák.) a při tom i z nedbalosti (§ 486 tr. zák.).

Pokud jest možný a pokud jest vyloučen reálný souběh přečinu úpadku z nedbalosti se zločinem podvodného úpadku.

(Rozh. ze dne 10. května 1930, Zm I 482/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 22. dubna 1929, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem zpronevěry podle §§ 183, 184 tr. zák., zločinem podvodu podle §§ 197, 200, 203 tr. zák. a podvodného úpadku podle § 205 a) tr. zák. a přečinem úpadku z nedbalosti podle § 486 čís. 1, 2 a 3 tr. zák., zrušil však podle § 290 tr. ř. výrok napadeného rozsudku, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podvodu podle §§ 197, 200, 203 tr. zák., podvodného úpadku podle § 205 a) tr. zák. a přečinem úpadku z nedbalosti podle § 486 čís. 1, 2 a 3 tr. zák. jako zmatečný, důsledkem toho zrušil i výrok o trestu a výroky s tím související a věc vrátil nalézacímu soudu, by o ní v rozsahu zrušení znova jednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů :

Rozsudek nalézacího soudu trpí podstatnou vadou po stránce hmotně-právní. Stěžovatelka byla uznána vinnou zločinem podvodu (§§ 197, 200, 203 tr. zák.) a zločinem podvodného úpadku podle § 205 a) tr. zák. Základním společným znakem obou těchto zločinů jest, že závadná činnost musí býti předsevzata úmyslně. Stěžovatelka byla však kromě toho uznána vinnou i přečinem úpadku z nedbalosti podle § 486 tr. zák., který svou povahou jest deliktem kulposním. Při tom se rozsudek opírá v odsuzující části pro přečin úpadku z nedbalosti právě o ty skutky obžalované, které podřadil pod skutkovou podstatu zločinu podvodu, o získání úvěru v případě Marty L-ové a Marka S-y. V tom jest základní právní rozpor rozsudku, neboť je vyloučeno, by týž trestný čin byl spáchan úmyslně a při tom i z nedbalosti a z lehkomyšlnosti. Tyto dva výroky jsou proto s hlediska § 290 tr. ř. neudržitelné a musil proto býti zrušen i odsuzující výrok pro přečin podle § 486 čís. 1 tr. zák., a vzhledem k úzké souvislosti mezi tímto přečinem a přečinem podle § 486 čís. 2 a 3 tr. zák. pokud se týče zločinem podle § 205 a) tr. zák. (§§ 288 druhý odstavec, 289 tr. ř.) celý soubor odsuzujících výroků. Není sice zásadně vyloučen reálný souběh přečinu úpadku z nedbalosti se zločinem podvodného úpadku podle § 205 a) tr. zák., pokud jest ten který delikt opodstatněn různými samostatnými skutky spáchanými za různých zcela odlišných příležitostí. Leč právě v tom směru jsou tu vážné pochybnosti ohledně rozsudkových zjištění. Tak jest uvedeno pod bodem 4. rozhodovacích důvodů, že obžalovaná přivodila svou neschopnost platiti lehkomyšlným a nepřiměřeným používáním úvěru od Marty L-ové a Marka S-y, což znamená, nehledíc k neudržitelnosti tohoto výroku s hledisek shora uvedených, že spáchala přečin podle § 486 čís. 1 tr. zák. v květnu až v červenci 1927. V odstavci následujícím se pak pojednává o přečinu podle § 486 čís. 2 tr. zák., který předpokládá již nastavší neschopnost platební a vědomí dlužníka o této neschopnosti, a uvádí se, že obžalovaná již v říjnu 1926 nebyla schopna dostáti svým závazkům, věděla o tom, přes to však dělala nové dluhy. Srovnají-li se oba tyto výroky, jest patrné, že se rozsudek jasně nevyslovuje o tom, kdy se vlastně obžalovaná stala neschopnou platiti, jakými činy tomuto okamžiku předcházejícími si tuto neschopnost nedbale přivodila, kdy si ji uvědomila a kdy pak následovaly skutky závadné s hlediska čís. 2 § 486 tr. zák. Tyto rozpory a nejasnosti vrhají své stíny i na skutkovou podstatu zločinu podvodného úpadku § 205 a) tr. zák., jež za tohoto stavu věci nelze oddělit od ostatního obsahu rozsudku; musil proto býti zrušen i tento výrok stejně jako odsuzující výrok pro § 486 čís. 3 tr. zák., jenž samostatně jsoucnosti nemá, tvoře jen kvalifikační moment předchozích skutkových podstat § 486 čís. 1 a 2 tr. zák.

Čís. 3868.

Kdežto § 185 tr. zák. trestá nejen na se převedení věci ukradené nebo zpronevěřené, nýbrž i její ukryvání (prošantročení), jest podle